

Neděle 1. adventní

J12,12-19

28.11.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho který byl, který jest a který přichází.

Introit:

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!
Ať vyzná Izrael: Jeho milosrdenství je věčné!

Píseň: 69

Čtení: Ž118,14-28

Píseň: 67,71

Kázání: J12,12-19

Ježíš se již počtvrté blíží k Jeruzalému. Přes všechna varování učedníků, přes hrozby farizeů a zákoníků, přes hrozby všech, kterým je trnem v oku, se Ježíš přibližuje ke svému městu. Vydá se toto město dobrovolně jeho královské moci? Usedne Ježíš z Nazaretu na svůj trůn dědičně zaslíbený?

Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Ježíše šest dní před velikonoce pomazala Marie, sestra Marty a Lazara, kterého Ježíš vzkřísil. *Šest dní před velikonoce*, zbývá ještě den sedmý. Bude tento den dnem posledním? Posledním, který uzavře náš celý příběh Ježíše z Nazaretu?

Svědék Jan počítá jinak. Jako by týden se dělil na den před vjezdem do Jeruzaléma, a den druhý, kdy se Bůh ujímá své moci a tvoří vše nové. Novou zemi a nové nebe. Už nic na světě po tomto druhém dni nebude tak, jak bývalo. Události druhého dne, tedy dne nového tvoření, předčí den první.

Do této doby všichni poutníci světa, kteří se vydali na cestu jako Abram, dojdou spočinutí. Konečně se jim otevře nová země a nové nebe. Konečně všichni poutníci světa, kteří hledají záchranu v Hospodinu, který vyvedl svůj lid z otroctví, naleznou pokoj a spočinutí v Bohu.

Nepředbíhejme však událostem. Druhý den teprve začíná. Přijde i třetí den? Dočkáme se? Poutníci přišli na svátky, aby prožili chvíli vytržení ze své všednosti. Nyní jdou uvítat toho, jenž přichází. Nevíme, jak se to dozvěděli, ale zpráva o Ježíši přicházejícím do tohoto světa se

nedá zadržet. Přichází, přicházel i přijde i v tyto dny příprav, i do dnešních dnů příprav na svátky. Přichází, přišel i přijde navzdory tomu, že nás tíží epidemie, pošramocené lidské vztahy, všeobecná skleslost a sklíčenost. Poutníci, kteří jsou možná utrmáceni z cesty životem, tak jako my, *vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali.*

Vrtá mě hlavou, jak rozpoznali v Ježíši toho zaslíbeného krále? Ježíše nejdou uvítat místní jeruzalémští, ale ti utrmácení poutníci. Místo aby si ošetřili rozbité nohy z cesty. Místo aby těmto nohou dali úlevu, mají ještě chuť vyjít vstříc Ježíši z Nazaretu.

Palmové ratolesti, které patří k průvodu králů. Volání: *Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.* Ano, toto volání patří tomu dlouho očekávanému králi všech králů. Hosanna, tedy spomoz. Tito poutníci volají na svého krále a prosí jej o pomoc. Tito poutníci, kteří chtějí dosadit svého krále na trůn, volají o pomoc ve své nouzi spasení.

Ježíš našel oslátko a vsedl na ně, jak je psáno: „Neboj se, dcero Sionská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku.“ Tentokrát Ježíš neuniká před těmi, kdo jej chtějí provolat za krále. Již totiž přišla jeho hodina. Již se začíná tvořit to nové.

Podivný král. Kdo rozpozná v tomto maškarním průvodu krále? Kdo rozpozná v ukřižovaném Ježíši toho pomazaného krále?

Ježíš svým postojem dává najevo svou jinakost od vládců světa, presidentů, ministerských předsedů a všech, kteří chtějí usednout na posty ovládání čehokoli.

Ježíš usedá na osla, který na rozdíl od koně je služebným zvířetem a nepoužívá se k boji. Osel, který musí snést tíhu nákladů, které na něj lidé navěsí. I my jsme na Ježíše navěsili tíhu všeho, co nám brání vyjít vstříc tomu králi králů.

Neboj se, dcero Sionská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku. Čeho se vlastně bojíme? Bojíme se, že se nakazíme covidem? Bojíme se o své blízké a drahé? Možná, že se někteří z nás celý život jen bojí. Bojíme se lidí, smrti, bojíme se žít, protože nevíme, co přijde zítra? Každý z nás moc dobře ví, z čeho má obavy, strachy.

Bát se budeme asi vždycky něčeho a někoho, a když ne bát, tak alespoň obávat. Ježíš mluví o jiném bání. Mluví o bání se dcery Sionské. Opuštěná dcera, která je vydaná napospas nepřátelům. Opuštěná dívka, která nemá svého obhájce, který by ji obhájil v tomto světě. Dcera sionská, dcera církev, dcera poutníků, kteří vyšli vstříc svému obhájci. Ježíš Kristus, náš obhájce, který pro nevěrnou dcerku církev jde do svého chrámu, aby ji vysvobodil z moci hříchu.

V životě se bojíme o leccos. Bát se o spasení Světa, jako všichni poutníci církve, patří k víře. *Neboj se*, zní i dnes, když vstupujeme do adventu, na kterém spočívá tíha pandemie. *Neboj se*, církvi, neboj se i ty naše malé stádečko, které se mnohdy chvěje o svou existenci. Pán tvůj a tvůj obhájce přichází; přichází, aby se tě ujal, potěšil a utěšil. Hle, *neboj se, dcero Sionská, hle, král, tvůj přichází, sedě na oslátku.*

Amen.

Píseň: 75

Večeře Páně